

JAV gyvenančios lietuvių smuikininkės Eglės Jarkovos įkurtas festivalis „Vivace Vilnius“ per dešimtmetį tapo neatsiejama sostinės kultūrinio gyvenimo dalimi

JAV, Bostone, gyvenanti lietuvių smuikininkė Eglė Jarkova yra pilnas koncertų sales sukviečiančio festivalio „Vivace Vilnius“ įkūrėja ir meno vadovė. Nuo 2012 metų sostinėje rengiamo vasaros festivalio metu suteikiama proga jauniems menininkams gauti žinių iš pasaulyje žinomų muzikos atlikėjų ir mokytojų, o visiems Vilniaus miesto gyventojams ir svečiams nemokamai pasiklausyti klasikinės muzikos koncertų.

Audronė JONIKIENĖ

PASAULIOLIETUVIS.LT

„Mano ne tik vardas Eglė lietuviškas. Manau, grojimas ir ekspresija – taip pat“, – sako Bostone dirbanti ir gyvenanti lietuvių smuikininkė Eglė Jarkova.

2009 m. išvykusi studijuoti Bostono konservatorijoje, muzikė nusprendė čia pasilikti, nors iš anksto to ir neplanavo. Čia įkūrė savo smuiko studija, turi daug mokinių ir studentų, atlieka solo bei kamerinę muziką ir griežia koncertuodama su orkestrais JAV ir Europoje. Eglė prisipažįsta nuolat pasiilgstanti gimtosios

Lietuvos ir dažnai į ją grįžtanti. O grįždama atsiveža ir dovaną Vilniui – vasaros festivalį „Vivace Vilnius“, pagyvinusį sostinės kultūrinį gyvenimą ir jau spėjusį tapti gražia tradicija.

Siūlome artimiau susipažinti su festivalio įkūrėja ir meno vadove Egle Jarkova, kurios dėka vilniečiai ir miesto svečiai jau dešimtmetį gali nemokamai lankytis festivalio metu vykstančiuose koncertuose, o jaunieji muzikai – dalyvauti meistriškumo kursuose.

Nuo mažumės - muzikos keliu

Šiauliuose gimusi Eglė Jarkova pirmuosius žingsnius muzikos keliu žengė būdama vos trejų metų. Iš pradžių ji lankė dainavimo pamokas, o nuo penkerių metų mokėsi griežti smuiku. „Turėjau labai mylimą mokytoją Sigitą Zemitaitę, kuri išmokė mane, kaip mylėti muziką ir smuiką“, – prisimena Eglė. Sukakus vienuolikai metų, būsimoji smuikininkė išvyko į Vilnių mokytis M. K. Čiurlionio menų mokykloje. Čia jai vėl nusišypsojo laimė sutikti puikią pedagogę Ingridą Armonaitę, kuriai Eglė iki šiol jaučiasi dėkinga: „Ji buvo fantastiška mokytoja, esu jai dėkinga už viską, ko pasiekiau muzikoje.“

Baigusi vienuoliktą klasę Eglė Jarkova, gavusi stipendiją, išvyko studijuoti į Italiją, į Adrijos jūros tarptautinį pasaulio koledžą. Jau pirmaisiais studijų metais sulaukė jos tolesnę muzikinę karjerą nulėmusio pasiūlymo studijuoti JAV: „Kol dar ten mokiausi, atvyko profesoriai Lynnas Changas ir Michaelas Lewinas ir, pasiklausę mano grojimo, pakvietė studijuoti Bostono konservatorijoje. Tuomet tikrai neplanavau vykti į JAV.“

Su jaunaisiais smuikininkais ir pianistais. VGŽIM Samuelio Bako muziejus, koncertas „Alumni“ 2019 m. Ramūno Danisevičiaus nuotr.

Primena Lietuvą

Iš pradžių mintis vykti į Bostoną Eglei neatrodė patraukli, juk jis buvo taip toli ir apie jį nieko nežinojo. Vis dėlto smalsumas nugalėjo: „Pateikiau paraišką ir gavau visą stipendiją, kuri padengė ne tik studijų, bet ir pragyvenimo išlaidas. Apsispręsti buvo nesunku – galvojau, kad tikrai būtų įdomu nuvykti į Ameriką, bet nemaniau, kad liksiu čia.“

Muzikė prisipažįsta, kad vos atvykusi į naują miestą patyrė didžiulį sukrėtimą. „Nieko nepažinojau, kainos didžiulės. Buvo labai sunku apsibrasti, bet greitai susiradau draugų, darbo. O studijos nebuvo sunkios. Juk mokiausi Nacionalinėje M. K. Čiurlionio menų mokykloje, kur mus, muzikantus, paruošia taip stipriai, jog visų muzikinių disciplinų, tokių kaip solfedžio, muzikos teorija, fortepijonas, egzaminus išlaikiau puikiai. Todėl galėjau skirti daugiau dėmesio smuikavimui“, – prisiminimais dalijasi Eglė.

Bostone ji gyvena ir dirba jau keturiolika metų. Po tiek laiko pirmieji išpūdžiai liko toli praeityje, į miestą žvelgia kitomis akimis, netgi atranda lietuviškų bruožų:

„Bostonas be galo gražus miestas, daug muzikos, kultūros, medicinos, meno. Primena Lietuvą. Dabar čia turiu savo smuiko studiją, daug mokinių ir studentų, groju solo bei kamerinę muziką ir griežiu orkestruose. Auginu dukrytę Eveliną.“

Didžiuojasi esanti lietuvė

Nors ir gyvena toli nuo tėvynės, koncertuoja daugelyje šalių, Eglė nedvejodama laiko save lietuvių smuikininke: „Visiems sakau kad esu lietuvė. Mano ne tik vardas Eglė lietuviškas. Manau, grojimas ir ekspresija – taip pat.“

Eglė noriai bendrauja su Bostono lietuviais ir džiaugiasi kiekviena proga dalyvauti lietuvių bendruomenės renginiuose, o ypač vertina galimybę artimiau supažindinti dukrytę su lietuvių kultūra ir tradicijomis. Tik apgailestauja, kad dėl gausybės darbų, kuriais užpildyti net savaitgaliai, ne visada pavyksta tam atrasti laiko.

„Bendrauju su Bostono lietuviais. Keletas iš jų kasmet padeda man organizuoti festivalį. Susitinkame ir lietuvių bažnyčioje. Kiek galiu, tiek prisidedu prie lietuvių bendruomenės renginių. Norėtuši daugiau, bet tarp darbų, dėstymo, koncertų ir laiko, skirto dukrytei, ne visada išeina visur dalyvauti. Mano dukrytė Evelina lanko Bostono lituanistinę mokyklą. Jai ten labai patinka. Nors namuose ji nori šnekėti tik angliškai, jai labai patinka lietuvių kultūra ir tradicijos. Kai bendrauja su nauju žmogumi, ji visad pasako, kad jos mama yra lietuvė.“

Aš didžiuojuosi esanti lietuvė. Su kiekvienais metais vis labiau pasiilgstu Lietuvos, nors kasmet grįžtu atgal. Gera ir Lietuvoje, ir Amerikoje, bet dabar jau darbas ir draugai, ir dukrytė čia. Labai džiaugiuosi, kad mūsų lietuvių bendruomenė Bostone švenčia visas šventes ir mano dukryte gali jose dalyvauti ir matyti visas tradicijas. Štai neseniai buvo Užgavėnės. Aš pati nesugebėčiau taip jai visko parodyti, bet lituanistinė mokykla ir bendruomenė šventę surengė puikiai“, – pasakoja Eglė.

„Vivace Vilnius“, Markuso Placci koncertas Taikomosios dailės muziejuje, 2022 m. Dmitrijaus Matvejevo nuotr.

„Vivace Vilnius“ - perpildytos salės nuo pat pirmo koncerto

Sumanymas surengti Vilniuje vasaros festivalį Eglei Jarkovai kilo dar besimokant Bostono konservatorijoje. 2011-ųjų vasarą smuikininkė tobulinosi meistriškumo kursuose Austrijoje ir Italijoje, dalyvavo smuikininkų konkurse ir keliavo po Italiją koncertuodama su savo partnere pianiste Inesa Gegprifti.

„Mes kartu gėrėme kavą vieną popietę tarp repeticijų ir aš jai pasakojau, kokia graži mūsų šalis Lietuva, kiek turime gražių bažnyčių, koncertinių salių, muziejų ir koks aukštas mokymo lygis bei mokytojų meistriškumas. Man kilo mintis – noriu, kad mano draugai ir kolegės pamatytų mano šalį. Kadangi jau keletą metų buvau išvykusi iš Lietuvos, nebeturėjau pažinčių. Be to, žinojau, kaip sunku yra gauti finansavimą projektams. Užsibrėžiau sau tikslą – suorganizuoti tarptautinį vasaros muzikos festivalį, kurio metu visi koncertai ir meistriškumo kursai būtų nemokami“, – prisimena smuikininkė.

Koncertas Taikomosios dailės muziejuje – perpildyta salė. Asm. albumo nuotr.

Pirmasis „Vivace Vilnius“ įvyko 2012 m. ir iš karto susilaukė sėkmės. Eglė iki šiol su jauduliu prisimena, kaip rengė pirmąjį festivalį: „Pakviečiau savo buvusią dėstytoją Ingridą Armonaitę-Galininiene, kuri suformavo mane kaip muzikantę. Jai dar iš Italijos paskambinau ir paklausiau, ar ji sutiktų dalyvauti, jei organizuočiau festivalį. Ji iškart sutiko ir mane labai palaikė. Tuomet dar pakviečiau italų pianistą Igorį Cognolato, buvusį Inesos dėstytoją Italijos koledže, kur mes kartu mokėmės. Taip pat – savo trio ir dar keletą kitų muzikantų. Susisiekiu su Nacionaline M. K. Čiurlionio menų mokykla dėl patalpų meistriškumo kursams ir su Taikomosios dailės muziejumi. Salės buvo perpildytos nuo pat pirmo koncerto, nes visi renginiai vyko nemokamai. Buvo be galo gražu matyti daug žmonių salėse. Taip pat mokiniai ir studentai, atvykę iš JAV, Lietuvos, Latvijos, Lenkijos, Turkijos, Italijos ir kitų šalių, buvo be galo sužavėti mūsų gražios Lietuvos, kultūros, žmonių, tradicijų. Nors finansavimo jokio neturėjau, surengiau savo pirmąjį paramos-labdaros koncertą Bostone, „Vilna Shul“, ir surinkau lėšų muzikantų bilietams ir viešbučiams. Buvo be galo gražus jausmas surengti pirmąjį festivalį, netikėjau, kad jį ir toliau tęsiu dešimt metų.“

Festivalio įkūrėja pasakoja, kad renginį organizuoja ištisus metus: sudaro programas, planuoja koncertus ir rūpinasi informacijos sklaida, rezervuoja

viešbučius, koncertų sales, užsako skrydžius. O didžiausias darbas prasideda likus mėnesiui iki festivalio, kai reikia išversti ir pateikti dviem kalbomis programas, repertuarą ir visas biografijas, patikrinti kiekvieną smulkmeną. Tačiau didžiausias rūpestis, pasak Eglės, yra kasmet surasti rėmėjų: „Festivalis gyvuoja laikydamasis gražios tradicijos, kad viskas nemokama, tačiau surengti koncertus ir sukviesti tokius profesorius kaip Petras Geniušas, Jonathanas Bassas, Michaelas Lewinas, Markusas Placci, Luigi Piovano ir kitus muzikantus kainuoja daug. Iki šiol festivalis yra palaikomas rėmėjų iš Bostono, tačiau kiekvienais metais susiduriu su ta pačia problema - reikia ieškoti daugiau organizacijų, kurios tiki idėja, kad muzika, menas, mokslas turėtų būti prieinami visiems. Kad Lietuvos žmonės galėtų ir toliau mėgautis gyva muzika nemokamai, nes juk ne kiekvienas gali įsigyti koncertų bilietus. Kad mokiniai ir studentai turėtų priėjimą prie gerų dėstytojų iš JAV ir Europos, kad turėtų galimybę semtis žinių iš geriausių ir groti pilnoms salėms.“

Festivalio meistriškumo kursų dalyviai iš Lietuvos, Lenkijos, Ukrainos, Italijos, Serbijos ir JAV, 2022 m. Asm. albumo nuotr.

Pagrindinė mintis nesikeičia - nemokami koncertai ir nemokamas mokslas

Eglė Jarkova pabrėžia, kad šis projektas ne tik švietėjiškas, bet ir socialinis: „Jau kelintus metus iš eilės stengiamės suorganizuoti koncertą Vilniaus ligoninės Santaros klinikų mažiesiems pacientams. 2022 metais suteikėme galimybę studentams iš karo siaubiamos Ukrainos dalyvauti festivalyje „Vivace Vilnius“, jie galėjo nemokami atvykti, suteikėme apgyvendinimą, skyrėme dienpinigių festivalio metu. Taip pat esame dalyvavę medicinos konferencijose, kaip antai „Muzika ir muzikos terapija vaikų ir paauglių sveikatai“, „Muzika ir sveikata“.“

Per dešimt festivalio gyvavimo metų buvo surengti 79 nemokami koncertai Vilniaus rotušėje, Taikomosios dailės muziejuje, Kasiulio muziejuje, Lietuvos dailės muziejuje, Samuelio Bako muziejuje, koncertų salėje „Organum“, Santaros klinikų Vaikų ligoninėje. Meistriškumo kursuose dalyvavo per 220 mokinių ir studentų iš 20 šalių: Lietuvos, Albanijos, Italijos, Latvijos, Lenkijos, Švedijos, Turkijos, Ukrainos, Jungtinių Amerikos Valstijų ir kt.

Taikomosios dailės muziejuje - koncertas, skirtas Ukrainos vaikams paremti, 2022 m.

Dmitrijaus Matvejevo nuotr.

Nors festivalio apimtys per dešimtmetį gerokai išsiplėtė, pasak sumanymo autorės, keitėsi tik koncertų salės, muziejai, atlikėjai, repertuarai, o pagrindinis tikslas išliko tas pats – suteikti progą jauniems menininkams gauti žinių iš pasaulyje žinomų muzikos atlikėjų ir mokytojų, o visiems Vilniaus miesto gyventojams ir svečiams nemokamai pasiklausyti klasikinės muzikos koncertų.

Belieka palinkėti festivalio įkūrėjai ir meno vadovei Eglei sėkmės ir neblėstančio entuziazmo dovanoti Vilniui šį išpūdingą renginį, o vilniečiams ir miesto svečiams šią vasarą pasimėgauti vienuoliktuoju „Vivace Vilnius“.

Projektas „Pasaulio Lietuva“.

Jei norėtumėte publikuoti straipsnį prašome nekeisti straipsnio pavadinimo, nurodyti informacijos šaltinį, autorių ir projekto pavadinimą.

SPAUDOS,
RADIJO IR
TELEVIZIJOS
RĖMIMO
FONDAS

